Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 22 september 2020*

”Överklagande – Statliga stödåtgärder – Artikel 107.3 c FEUF – Artiklarna 11 och 194 FEUF – Artikel 1, artikel 2 c och artikel 106a.3 i Euratomfördraget – Planerat stöd till kärnkraftverket Hinkley Point C (Förenade kungariket) – Beslut att förklara stödet förenligt med den inre marknaden – Målsättning av gemensamt intresse – Europeiska unionens miljömålsättningar – Principen om skydd för miljön, principen om förorenaren betalar, försiktighetsprincipen och hållbarhetsprincipen – Fastställande av den relevanta näringsverksamheten– Marknadsmisslyckande – Stödets proportionalitet – Investeringsstöd eller driftsstöd– Fastställande av stödinslagen – Tillkännagivandet om garantier”

I mål C-594/18 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 21 september 2018,

Republiken Österrike, inledningsvis företrädd av G. Hesse, därefter av F. Koppensteiner och M. Klamert, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av H. Kristoferitsch, Rechtsanwalt,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska kommissionen, företrädd av É. Gippini Fournier, T. Maxian Rusche, P. Němečková och K. Herrmann, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans

Republiken Tjeckien, företrädd av M. Smolek, J. Vláčil, T. Müller och I. Gavrilová, samtliga i egenskap av ombud,

Republiken Frankrike, inledningsvis företrädd av D. Colas och P. Dodeller, därefter av P. Dodeller och T. Stehelin, samtliga i egenskap av ombud,

Storhertigdömet Luxemburg, inledningsvis företrätt av D. Holderer, därefter av T. Uri, båda i egenskap av ombud, biträdda av P. Kinsch, avocat,

Ungern, företrätt av M.Z. Fehér, i egenskap av ombud, biträdd av P. Nagy, ügyvéd,

Republiken Polen, företrädd av B. Majczyna, i egenskap av ombud,

Republiken Slovakien, företrädd av B. Ricziová, i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av Z. Lavery och S. Brandon, båda i egenskap av ombud, biträdda av A. Robertson, QC, och T. Johnston, barrister,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice ordföranden R. Silva de Lapuerta, avdelningsordförandena A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Vilaras, M. Safjan, S. Rodin, L.S. Rossi och I. Jarukaitis (referent) samt domarna T. von Danwitz, C. Toader, D. Šváby, K. Jürimäe, C. Lycourgos och N. Piçarra,

generaladvokat: G. Hogan,

justitiesekreterare: handläggaren M. Krausenböck,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 28 januari 2020,

och efter att den 7 maj 2020 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Republiken Österrike har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 12 juli 2018, Österrike/kommissionen (T-356/15, EU:T:2018:439) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen Republiken Österrikes talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut (EU) 2015/658 av den 8 oktober 2014 om den stödåtgärd SA.34947 (2013/C) (f.d. 2013/N) som Förenade kungariket planerar att genomföra till förmån för Hinkley Point C Nuclear Power Station (EUT L 109, 2015, s. 44) (nedan kallat det omtvistade beslutet). I det beslutat konstaterade kommissionen att denna stödåtgärd var förenlig med den inre marknaden, i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF, och godkände genomförandet av åtgärden.

Bakgrund till tvisten

2 Den 22 oktober 2013 anmälde Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland tre stödåtgärder (nedan kallade de aktuella stödåtgärderna) till förmån för kärnkraftverket Hinkley Point C. Mottagaren av de aktuella stödåtgärderna är NNB Generation Company Limited (nedan kallat NNBG), ett dotterbolag till EDF Energy plc (nedan kallat EDF).

3 Den första åtgärden är ett så kallat CfD-kontrakt (Contract for Difference) som ingåtts mellan NNBG och Low Carbon Contracts Ltd, en enhet som kommer att finansieras kollektivt av alla licensierade elleverantörer genom en lagstadgad skyldighet. Kontraktet syftar till att garantera prisstabiliteten för NNBG:s elförsäljning under Hinkley Point C:s driftsfas. Den andra åtgärden består i ett avtal mellan Förenade kungarikets Secretary of State for Energy and Climat Change och NNBG:s investerare, vilket kompletterar CfD-kontraktet. I avtalet föreskrivs att om Low Carbon Contracts skulle underlåta att fullgöra sin skyldighet att betala intäktsersättning till NNBG:s investerare till följd av en förtida nedstängning av kärnkraftverket Hinkley Point C av politiska skäl, kommer Secretary of State for Energy and Climate Change att betala nämnda investerare ersättning. Avtalet innehåller även

vinstdelningsmekanismer. Den tredje åtgärden är en kreditgaranti från Förenade kungariket för de obligationer som NNBG ska emittera och som garanterar betalning i rätt tid av kapitalbelopp och ränta på den skuld som uppfyller villkoren för garantin.

4 Den 18 december 2013 beslutade Europeiska kommissionen att inleda ett formellt granskningsförfarande avseende de aktuella stödåtgärderna. Beslutet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 7 mars 2014 (EUT C 69, 2014, s. 60).

5 Den 8 oktober 2014 antog kommissionen det omtvistade beslutet, i vilket den, i avsnitt 7, angav att de aktuella åtgärderna utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF. I skälen 9 och 10 i beslutet prövade kommissionen huruvida dessa åtgärder kunde förklaras förenliga med den inre marknaden med tillämpning av artikel 107.3 c FEUF och fann att så var fallet. Artikel 1 första stycket i beslutet har följande lydelse:

”Det stöd till [Hinkley Point C] i form av ett CfD-kontrakt [(Contract for Difference)], ett ministerieavtal och en kreditgaranti samt alla relaterade element som Förenade kungariket planerar att genomföra är förenligt med den inre marknaden i den mening som avses i artikel 107.3 c [FEUF].”

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

6 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 6 juli 2015, väckte Republiken Österrike talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

7 Storhertigdömet Luxemburg tilläts att intervenera i målet till stöd för Republiken Österrikes yrkanden, medan Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Rumänien, Republiken Slovakien och Förenade kungariket tilläts intervenera till stöd för kommissionens yrkanden.

8 Republiken Österrike kritiserade kommissionen för att ha förklarat att de aktuella åtgärderna var förenliga med den inre marknaden, i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF, och anförde tio grunder till stöd för sin talan.

9 Tribunalen prövade dessa tio grunder i den överklagade domen, varefter den ogillade talan.

Parternas yrkanden vid domstolen

10 Republiken Österrike har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen i dess helhet,

– bifalla talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet,

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, och

– förplikta samtliga intervenienter i första instans som varit delaktiga i målet om överklagande att bära sina rättegångskostnader.

11 Storhertigdömet Luxemburg har yrkat att domstolen ska

– bifalla överklagandet i dess helhet och upphäva den överklagade domen i dess helhet,

– bifalla talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta Republiken Österrike att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Republiken Slovakien och Förenade kungariket har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet.

Prövning av överklagandet

Den första grunden

14 Republiken Österrike har som första grund gjort gällande att tribunalens rättstillämpning i den överklagade domen var felaktig, eftersom den inte fann att byggandet av ett nytt kärnkraftverk inte utgör ett mål av gemensamt intresse.

Den första grundens första del

– *Parternas argument*

15 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att den, i punkt 79 och följande punkter i den överklagade domen, underkände de argument som Österrike anfört för att ifrågasätta kommissionens bedömning i skäl 374 i det omtvistade beslutet att främjande av kärnenergi utgör ett mål av gemensamt intresse. Tribunalen nådde detta avgörande genom att vid bedömningen av huruvida främjandet av kärnenergi utgör en målsättning som medlemsstaterna får söka förverkliga genom statligt stöd, felaktigt utgå från att frågan inte är huruvida denna målsättning motsvarar samtliga medlemsstaters intresse eller merparten av medlemsstaternas intresse, utan frågan är att fastställa huruvida det är fråga om ett allmänintresse och inte enbart stödmottagarens privata intresse.

16 Tribunalen frångick därigenom kommissionens praxis och dominerande rättspraxis avseende tillämpningen av artikel 107.3 c FEUF, enligt vilken en stödåtgärd i princip ska eftersträva ett mål av gemensamt intresse, eller till och med ett mål av gemensamt intresse för unionen, det vill säga ett intresse som motsvarar samtliga medlemsstaters gemensamma intresse.

17 Kommissionen, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Republiken Slovakien och Förenade kungariket anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna del av den första grunden.

– *Domstolens bedömning*

18 Enligt artikel 107.3 c FEUF kan stöd för att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner anses förenligt med den inre marknaden, när det inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

19 För att ett statligt stöd ska kunna anses vara förenligt med den inre marknaden i enlighet med denna bestämmelse måste det således uppfylla två rekvisit. Det första rekvisitet är att stödet ska vara avsett att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner. Det andra rekvisitet är negativt formulerat, och innebär att stödet inte får påverka handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

20 Till skillnad från artikel 107.3 b FEUF, i vilken det föreskrivs att stöd för att främja genomförandet av viktiga projekt av gemensamt europeiskt intresse eller för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi kan anses förenligt med den inre marknaden, krävs det inte enligt artikel 107.3 c FEUF att ett stöd eftersträvar ett mål av gemensamt intresse för att det ska vara förenligt med den inre marknaden, utan att detta påverkar det faktum att de beslut som kommissionen antar med stöd av denna bestämmelse måste följa unionsrätten.

21 I motsats till vad Republiken Österrike har hävdat grundade sig inte domstolen i de domar som Österrike har hänvisat till på ett villkor att stödet ska eftersträva ett mål av gemensamt intresse. I dom av den 17 september 1980, Philip Morris Holland/kommissionen (730/79, EU:C:1980:209, punkterna 24–26), dom av den 24 februari 1987, Deufil/kommissionen (310/85, EU:C:1987:96, punkt 18) och dom av den 19 september 2002, Spanien/kommissionen (C-113/00, EU:C:2002:507, punkt 67) konstaterade domstolen visserligen i princip att kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning, vilket innefattar komplicerade ekonomiska och sociala bedömningar (se dom av den 8 mars 2016, Grekland/kommissionen, C-431/14 P, EU:C:2016:145, punkt 68) som måste göras enligt unionsrätten, men domstolen har inte – såsom generaladvokaten funnit i punkterna 65–71 i sitt förslag till avgörande – slagit fast att kommissionen måste kontrollera huruvida ett planerat stöd eftersträvar ett mål av gemensamt intresse.

22 När det gäller kommissionens praxis har Republiken Österrike åberopat rambestämmelserna för statligt stöd till forskning, utveckling och innovation (EUT C 198, 2014, s. 1), riktlinjerna för statligt stöd till miljöskydd och energi för 2014–2020 (EUT C 200, 2014, s. 1), [Europeiska unionens] riktlinjer för tillämpning av reglerna för statligt stöd på snabb utbyggnad av bredbandsnät (EUT C 25, 2013, s. 1) och riktlinjerna för statligt regionalstöd för 2014–2020 (EUT C 209, 2013, s. 1). Domstolen påpekar att dessa rambestämmelser och riktlinjer inte är tillämpliga på de aktuella åtgärderna, eftersom de inte avser stöd för att understödja verksamheten vid ett kärnkraftverk.

23 Republiken Österrike har dessutom hänvisat till ett dokument från kommissionen med titeln ”Gemensamma principer för ekonomisk bedömning av huruvida statligt stöd är förenligt enligt artikel 87.3”. I detta dokument anges en bedömningsmetod vars första steg består i att undersöka huruvida stödet i fråga eftersträvar ett klart definierat mål av gemensamt intresse.

24 Även om det antas att ett sådant dokument skulle kunna förstås som rambestämmelser eller ett meddelande, från vilka kommissionen i princip inte får avvika vid äventyr av att annars åsidosätta en allmän rättsprincip, såsom likabehandlingsprincipen eller principen om skydd för berättigade förväntningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 mars 2016, Grekland/kommissionen, C-431/14 P, EU:C:2016:145, punkt 69 och där angiven rättspraxis), anser domstolen emellertid att kommissionen under alla omständigheter inte genom dessa rambestämmelser eller riktlinjer på ett otillbörligt sätt kan inskränka räckvidden av artikel 107.3 c FEUF genom en tillämpning av denna bestämmelse som är oförenlig med vad som redogjorts för ovan i punkt 20 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2008, Tyskland m.fl./Kronofrance, C-75/05 P och C-80/05 P, EU:C:2008:482, punkt 65).

25 Såvitt Republiken Österrike har kritiserat tribunalen för att ha avvikit från kommissionens beslutspraxis, erinrar domstolen om att det är mot bakgrund av artikel 107.3 c FEUF som det ska bedömas huruvida ett stöd uppfyller rekvisiten i den artikeln, och inte mot bakgrund av kommissionens tidigare praxis (dom av den 21 juli 2011, Freistaat Sachsen och Land Sachsen-Anhalt/kommissionen, C-459/10 P, ej publicerad, EU:C:2011:515, punkt 38).

26 Eftersom det enligt artikel 107.3 c FEUF inte krävs att det planerade stödet eftersträvar ett mål av gemensamt intresse för att det ska kunna förklaras vara förenligt med den inre marknaden, kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

Den första grundens andra del

– Parternas argument

27 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att i punkt 97 i den överklagade domen funnit att ”[d]et … mot bakgrund av artiklarna 1 andra stycket och 2 c i Euratomfördraget [kan] konstateras att kommissionen inte gjorde något fel genom att anse att Förenade kungariket hade rätt att betrakta främjande av kärnenergi och, mer specifikt, incitament att skapa ny produktionskapacitet för kärnenergi som ett mål av [gemensamt] intresse i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF”.

28 Republiken Österrike har hävdat att målet att främja kärnenergi genom stöd till byggande av kärnkraftverk inte följer av Euratomfördraget och inte delas av samtliga medlemsstater. Varken i artikel 2 c i Euratomfördraget eller i någon annan bestämmelse i fördraget nämns det något om statligt stöd för investeringar i kärnenergi eller till uppförandet av kärnkraftverk. Enligt Republiken Österrike gjorde tribunalen en selektiv tolkning av artikel 2 c i Euratomfördraget och bortsåg från att denna bestämmelse inte avser skapandet av ny produktionskapacitet för kärnenergi, utan den avser skapandet av ”viktiga anläggningar” och ”utvecklingen av kärnenergin”. Främjande av kärnenergi, i bemärkelsen stöd till skapandet av ny produktionskapacitet, utgör således varken ett gemensamt intresse eller ett allmänintresse för unionen.

29 Kommissionen, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Republiken Slovakien och Förenade kungariket har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna del av den första grunden.

– Domstolens bedömning

30 Såsom framgår av prövningen av den första delen av den första grunden krävs det inte enligt artikel 107.3 c FEUF att ett planerat stöd eftersträvar ett mål av gemensamt intresse för att stödet ska vara förenligt med den inre marknaden. Överklagandet kan därför inte heller vinna bifall på den andra delen av den första grunden.

31 Denna delgrund kan inte heller leda till bifall för överklagandet, såvitt det görs gällande att Euratomfördraget inte tillåter att statligt stöd till byggandet av kärnkraftverk eller skapandet av ny produktionskapacitet för kärnenergi godkänns med stöd av artikel 107.3 c FEUF.

32 Domstolen konstaterar för det första att Euratomfördraget och EUF-fördraget har samma rättsliga värde, vilket framgår av artikel 106a.3 i Euratomfördraget enligt vilken bestämmelserna i EU-fördraget och EUF-fördraget inte ska påverka bestämmelserna i Euratomfördraget. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 37 och 38 i sitt förslag till avgörande, är Euratomfördraget ett sektoriellt fördrag som syftar till utvecklingen av kärnenergi, medan EUF-fördraget har mycket mer omfattande syften och tilldelar unionen omfattande befogenheter inom många områden och sektorer. EUF-fördragets bestämmelser är därför tillämpliga inom kärnenergisektorn när Euratomfördraget inte innehåller några särskilda regler. Eftersom Euratomfördraget inte innehåller några bestämmelser om statligt stöd, kan artikel 107 FEUF tillämpas inom denna sektor, såsom tribunalen mycket riktigt konstaterade i punkt 73 i den överklagade domen.

33 För det andra anges i ingressen till Euratomfördraget att det syftar till att skapa förutsättningar för utvecklingen av en effektiv kärnindustri och det föreskrivs i artikel 1 andra stycket i Euratomfördraget att ”[g]emenskapen ska ha till uppgift att genom att skapa de förutsättningar som behövs för en snabb organisation och tillväxt av kärnenergiindustrierna, bidra till en höjning av levnadsstandarden i medlemsstaterna och till utvecklingen av förbindelserna med övriga länder”. I artikel 2 c i Euratomfördraget föreskrivs att för att fullgöra sin uppgift ska Euratom ”underlätta investeringar och, särskilt genom att uppmuntra initiativ från företagens sida, säkerställa att sådana viktiga anläggningar kommer till stånd som behövs för utvecklingen av kärnenergin inom gemenskapen”. Av artiklarna 40 och 41, jämförda med punkt 11 i bilaga II till nämnda fördrag, vilka avser investeringar på kärnenergiområdet, framgår dessutom att investeringar i nya anläggningar eller återanskaffningar av kärnkraftsreaktorer av alla typer och för alla ändamål föreskrivs i detta fördrag. Av detta följer att de mål som eftersträvas med Euratomfördraget omfattar byggandet av kärnkraftverk eller skapandet av ny produktionskapacitet för kärnenergi, vilket innebär att beviljandet av statligt stöd för sådana ändamål inte strider mot dessa mål.

Den första grundens tredje del

– Parternas argument

34 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att den, i punkt 517 i den överklagade domen, underkände dess argument att principen om skydd för miljön, försiktighetsprincipen, principen att förorenaren betalar och hållbarhetsprincipen utgör hinder för att det beviljas statligt stöd till byggandet eller driften av ett kärnkraftverk. Tribunalen fann att en sådan tolkning inte är förenlig med artikel 106a.3 i Euratomfördraget.

35 Enligt Republiken Österrike motsade tribunalen därigenom sina egna överväganden i punkt 72 i den överklagade domen. I den punkten fann tribunalen att Euratomfördragets bestämmelser utgör specialbestämmelser i förhållande till bestämmelserna i EUF-fördraget och tribunalen bortsåg sålunda från skyldigheten att beakta detta fördrags mål, utan att förklara från vilken bestämmelse i Euratomfördraget de avviker.

36 Eftersom artikel 107 FEUF anses vara tillämplig på sådana statliga stödåtgärder som de aktuella åtgärderna, borde även andra bestämmelser i EUF-fördraget som fastställer mål, såsom målet i artiklarna 11 och 194 FEUF att skydda miljön, vara tillämpliga och de krav som dessa mål ställer upp borde beaktas av kommissionen. Eftersom Euratomfördraget inte innehåller några särskilda medel för att uppnå målen att skydda miljö och hälsa, borde tribunalen ha tagit dessa mål i beaktande och, i samband med dessa mål, även ha tagit försiktighetsprincipen, principen att förorenaren betalar och hållbarhetsprincipen i beaktande vid bedömningen av huruvida de aktuella åtgärderna eftersträvar ett mål av gemensamt intresse, med hänsyn tagen till artikel 37 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) och domstolens praxis, enligt vilken skyddet av hälsa och miljö är grundläggande mål.

37 Republiken Österrike har i sin replik tillagt att målet att utveckla kärnenergi, som anges i artikel 2 i Euratomfördraget, ska tillämpas i enlighet med bestämmelserna i unionsrätten, särskilt bestämmelserna i EUF-fördraget. Den artikeln, såsom den tolkats av tribunalen, strider emellertid mot EUF-fördragets mål att främja energieffektivitet och utveckling av nya och förnybara energikällor, skyddet för miljö och hälsa, principen att förorenaren betalar, försiktighetsprincipen och hållbarhetsprincipen.

38 Kommissionen, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Republiken Slovakien och Förenade kungariket anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna del av den första grunden.

– Domstolens bedömning

39 Såsom framgår av prövningen av den första grundens första del, krävs det inte enligt artikel 107.3 c FEUF att det planerade stödet eftersträvar ett mål av gemensamt intresse för att det ska anses vara förenligt med den inre marknaden. Överklagandet kan därför inte heller vinna bifall såvitt avser den första grundens tredje del. Republiken Österrike har i den första grundens tredje del, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, gjort gällande att tribunalen åsidosatte denna bestämmelse genom att inte beakta principen om skydd för miljön, försiktighetsprincipen, principen att förorenaren betalar och hållbarhetsprincipen vid bedömningen av huruvida de aktuella åtgärderna eftersträvade ett gemensamt intresse.

40 I den mån Republiken Österrike genom denna del av den första grunden har gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den med stöd av artikel 106a.3 i Euratomfördraget underkände dess argument att principen om skydd för miljön, försiktighetsprincipen, principen att förorenaren betalar och hållbarhetsprincipen utgör hinder för att statligt stöd beviljas till byggande eller drift av ett kärnkraftverk, konstaterar domstolen att några sådana principer inte anges i det fördraget. Beträffande miljöskydd innehåller kapitel III i Euratomfördraget, som har rubriken ”Hälsoskydd”, endast grundläggande normer för befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning, fortlöpande kontroller av radioaktivitetsnivån i luft, vatten och mark samt kontroll av att de grundläggande normerna följs. I artikel 37 första stycket i Euratomfördraget föreskrivs särskilt att ”[v]arje medlemsstat ska tillhandahålla kommissionen sådana allmänna upplysningar om varje plan för deponering av radioaktivt avfall av alla slag, som gör det möjligt att fastställa om planens genomförande kan medföra en radioaktiv kontamination av vatten, jord eller luft i någon annan medlemsstat”.

41 Domstolen konstaterar emellertid att dessa bestämmelser inte på ett uttömmande sätt behandlar miljöfrågor som rör kärnenergisektorn. Euratomfördraget utgör följaktligen inte hinder för att unionsregler om miljöskydd tillämpas på denna sektor.

42 Såsom Republiken Österrike, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, har gjort gällande, kan artikel 106a.3 i Euratomfördraget inte tränga undan tillämpningen av bland annat artikel 37 i stadgan, enligt vilken ”[e]n hög nivå i fråga om miljöskydd och förbättring av miljöns kvalitet ska integreras i unionens politik och tryggas i enlighet med principen om hållbar utveckling”, av artikel 11 FEUF enligt vilken miljöskyddskraven ska integreras i utformningen och genomförandet av unionens politik och verksamhet, särskilt i syfte att främja en hållbar utveckling, och av artikel 194.1 FEUF enligt vilken unionens politik på energiområdet ska beakta kravet på att skydda och förbättra miljön. Detta krav, som kommer till uttryck såväl i stadgan som i EUF-fördraget, liksom de principer som Republiken Österrike har åberopat och som följer av detta krav, kan således vara tillämpliga inom kärnenergisektorn (se, analogt, dom av den 27 oktober 2009, ČEZ, C-115/08, EU:C:2009:660, punkterna 87–91).

43 Det förhåller sig på samma sätt med miljöskyddsbestämmelserna i unionens sekundärrätt. Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EUT L 26, 2012, s. 1) är således tillämpliga på kärnkraftverk och andra kärnreaktorer, vilket innebär att vissa projekt ska vara föremål för en miljökonsekvensbedömning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 juli 2019, Inter-Environnement Wallonie och Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, punkt 76).

44 Domstolen har dessutom redan slagit fast att ett statligt stöd som strider mot unionsbestämmelser eller allmänna principer i unionsrätten inte kan förklaras vara förenligt med den inre marknaden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 april 2008, Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224, punkterna 50 och 51).

45 Av detta följer att eftersom artikel 107.3 c FEUF är tillämplig på statligt stöd till kärnenergisektorn som omfattas av Euratomfördraget, kan ett statligt stöd till förmån för näringsverksamhet inom denna sektor, som vid en prövning visar sig åsidosätta unionsregler om miljöskydd, inte förklaras vara förenligt med den inre marknaden enligt den bestämmelsen.

46 Tribunalen gjorde följaktligen fel när den i punkt 517 i den överklagade domen, med motiveringen att en sådan tolkning stred mot artikel 106a.3 i Euratomfördraget, underkände Republiken Österrikes argument att principen om skydd för miljön, försiktighetsprincipen, principen att förorenaren betalar och hållbarhetsprincipen utgör hinder för att statligt stöd beviljas till uppförande eller drift av ett kärnkraftverk.

47 Domstolen erinrar emellertid om att ett överklagande ska ogillas om en dom från tribunalen innehåller domskäl som visar på ett åsidosättande av unionsrätten, men domslutet är riktigt enligt andra rättsliga grunder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juni 1992, Lestelle/kommissionen, C-30/91 P, EU:C:1992:252, punkt 28, dom av den 26 mars 2009, SELEX Sistemi Integrati/kommissionen, C-113/07 P, EU:C:2009:191, punkt 81, och dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 150).

48 Det ska påpekas att det i artikel 194.1 a och b FEUF föreskrivs att, inom ramen för upprättandet av den inre marknaden och dess funktion, ska målet för unionens politik på energiområdet vara att garantera att energimarknaden fungerar och att energiförsörjningen i unionen är garanterad. Domstolen har i detta avseende redan funnit att en tryggad energiförsörjning i unionen anges i artikel 194.1 b FEUF som ett av de grundläggande målen för unionens politik på energiområdet (dom av den 29 juli 2019, Inter-Environnement Wallonie och Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, punkt 156). Vidare föreskrivs i artikel 194.2 andra stycket FEUF att de åtgärder som vidtas av Europaparlamentet och rådet inte ska påverka en medlemsstats rätt att bestämma villkoren för utnyttjandet av dess energikällor, dess val mellan olika energikällor och den allmänna strukturen hos dess energiförsörjning, utan att det utesluts att detta val får avse kärnenergi.

49 Enligt dessa bestämmelser i EUF-fördraget tillkommer valet av kärnenergi medlemsstaterna och de målsättningar och principer i unionsrätten på miljöområdet samt de mål som eftersträvas med Euratomfördraget, vilka det erinras om i punkt 33 i förevarande dom, står därför inte i motsättning till varandra, vilket innebär att principen om skydd för miljön, försiktighetsprincipen, principen att förorenaren betalar och hållbarhetsprincipen, i motsats till vad Republiken Österrike har hävdat, under alla omständigheter inte kan anses utgöra hinder för att det beviljas statligt stöd till byggandet och driften av ett kärnkraftverk.

50 Av detta följer att tribunalens felaktiga rättstillämpning, vilken domstolen konstaterat ovan i punkt 46, inte påverkar det faktum att det fanns fog för att avslå Republiken Österrikes ovan i punkt 40 angivna argument. Domslutet i den överklagade domen är följaktligen välgrundat, vilket innebär att den första grundens tredje del är verkningslös.

51 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden

52 Genom sin andra grund har Republiken Österrike gjort gällande att tribunalen felaktigt funnit att de aktuella åtgärderna var förenliga med den inre marknaden enligt artikel 107.3 c FEUF. Enligt Republiken Österrike har tribunalen felaktigt definierat den relevanta näringsverksamheten, i den mening som avses i denna bestämmelse, och underlåtit att pröva huruvida det förelåg ett marknadsmisslyckande.

Parternas argument

53 Inom ramen för den första delen av denna grund har Republiken Österrike, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att ha ansett att prövningen av huruvida ett stöd är förenligt med den inre marknaden i mindre utsträckning ska avse den näringsverksamhet som ges stöd, än det allmänintresse som eftersträvas och för att, i punkt 105 i den överklagade domen, ha konstaterat att kommissionen ansåg att byggandet av Hinkley Point C syftade till att utveckla en näringsverksamhet, i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF, trots att institutionen inte i det omtvistade beslutet hade gjort någon avgränsning av den verksamhet som främjas genom de aktuella åtgärderna och sålunda åsidosatt denna bestämmelse. Tribunalen redogjorde inte heller för sin bedömning av vilken verksamhet det skulle vara frågan om, vilket innebär att den överklagade domen är bristfälligt motiverad i detta avseende.

54 Genom den andra grundens andra del har Republiken Österrike, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att den, i punkterna 139 och 144 i den överklagade domen, funnit att den berörda näringsverksamheten, i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF, var främjande av kärnenergi och sålunda begränsat prövningen av huruvida stödet var förenligt med den inre marknaden.

55 Den näringsverksamhet som borde ha beaktats för att bedöma huruvida de aktuella åtgärderna var förenliga med den inre marknaden är enligt Republiken Österrike elproduktion, eftersom uttrycket näringsverksamhet tar sikte på en grupp av företag som tillverkar utbytbara produkter, eftersom den verksamheten med hänvisning till Nace-koden anges i kommissionens förordning (EU) 2015/2282 av den 27 november 2015 om ändring av förordning (EG) nr 794/2004 vad avser anmälnings- och upplysningsformulären (EUT L 325, 2015, s. 1) och inte kärnkraftverk, eftersom undantag på området för statligt stöd ska tolkas restriktivt, eftersom det i riktlinjerna för statligt stöd till miljöskydd och energi för 2014–2020 anges att stöd till förnybar energi måste bidra till utvecklingen av den sektorn och eftersom kommissionen generellt grundar sin bedömning på en hänvisning till elmarknaden. Om tribunalen hade bedömt de aktuella åtgärderna mot bakgrund av deras bidrag till utvecklingen av elproduktionssektorn, skulle den ha kommit fram till en annan slutsats, bland annat vad gäller frågan huruvida stödet skulle anses vara tillåtet och proportionerligt.

56 Inom ramen för den andra grundens tredje del har Republiken Österrike, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig bedömning i punkterna 151 och 240 i den överklagade domen när den fann att ett marknadsmisslyckande inte är ett nödvändigt villkor för att ett stöd ska vara förenligt med den inre marknaden och att det i förevarande fall inte skulle ha gjorts några investeringar i ny produktionskapacitet för kärnenergi vid den rätta tidpunkten utan Förenade kungarikets ingripande.

57 Kommissionen och Republiken Slovakien anser att den första delgrunden inte kan tas upp till prövning. Enligt kommissionen uppfyller denna delgrund inte kraven på att det i överklagandet klart ska anges vilka punkter i den överklagade domen som kritiseras samt en kortfattad men begriplig framställning av grunderna för överklagandet. Vissa argument syftar dessutom till att ifrågasätta det omtvistade beslutet och inte den överklagade domen. Enligt Republiken Slovakien tar denna delgrund sikte på fel i det omtvistade beslutet som inte kunde prövas ex officio eller utgör, beroende på hur den ska förstås, endast en upprepning av ett argument som anfördes i första instans.

58 I sak har kommissionen, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Republiken Slovakien och Förenade kungariket gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Domstolens bedömning

59 När det gäller frågan huruvida den andra grundens första del kan tas upp till prövning, påpekar domstolen inledningsvis att punkt 105 i den överklagade domen är nämnd i denna delgrund. Kraven i artikel 169.2 i domstolens rättegångsregler är därför uppfyllda. Även om Republiken Österrike till stöd för denna delgrund har kritiserat kommissionen för att inte ha preciserat vilken ekonomisk verksamhet som främjas genom de aktuella åtgärderna, syftar denna delgrund i sin helhet till att domstolen ska finna att tribunalen inte har uppmärksammat denna underlåtenhet som enligt Republiken Österrike innebär att det omtvistade beslutet är behäftat med ett fel. Genom samma delgrund har Republiken Österrike slutligen inte anfört något nytt argument, vilket bland annat framgår av punkt 139 i den överklagade domen, utan angriper, såsom en rättsfråga, tribunalens bemötande av medlemsstatens argument, vilket kan tas upp till sakprövning vid domstolen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2018, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-4/17 P, EU:C:2018:678, punkt 24 och där angiven rättspraxis). Av detta följer att de invändningar om rättegångshinder som har framställts av kommissionen och Republiken Slovakien ska avslås.

60 Beträffande prövningen i sak av den andra grundens första och andra del, framgår det av artikel 107.3 c FEUF att stödåtgärder måste vara ägnade att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner för att kunna förklaras vara förenliga med den inre marknaden enligt denna bestämmelse. När det gäller att kontrollera huruvida ett visst stöd är ägnat att underlätta utvecklingen av en näringsverksamhet, föreskrivs det inte i denna bestämmelse att den produktmarknad som denna verksamhet avser ska fastställas, eftersom fastställandet av den marknaden endast är relevant vid prövningen av huruvida det planerade stödet påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset, vilket utgör det andra rekvisitet för att ett stöd ska vara förenligt med den inre marknaden.

61 I förevarande fall konstaterade tribunalen, i punkt 105 i den överklagade domen, att kommissionen inte hade gjort något fel när den fann att byggandet av Hinkley Point C syftade till att utveckla en näringsverksamhet i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF. Tribunalen konstaterade härvidlag bland annat att byggandet av Hinkley Point C syftade till att ersätta föråldrade kärnkraftverk som skulle stängas och att den teknik som skulle användas i Hinkley Point C var mer utvecklad än den som används i de befintliga kärnkraftverken.

62 I punkterna 139 och 144 i den överklagade domen avslog tribunalen Republiken Österrikes argument dels att kommissionen inte hade preciserat vilken näringsverksamhet, i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF, som skulle främjas genom de aktuella åtgärderna, dels att denna bestämmelse och artikel 2 c i Euratomfördraget kräver att en verksamhet ska utvecklas och inte enbart att den ersätter en redan befintlig verksamhet. Tribunalen konstaterade i samband härmed att det framgick av skäl 392 i det omtvistade beslutet att den verksamhet som skulle främjas genom de aktuella åtgärderna var främjandet av kärnenergi och, mer specifikt, givande av incitament åt företag att investera i ny kapacitet för kärnenergiproduktion, vilken uppfyller kraven i dessa bestämmelser. Den omständigheten att denna nya kapacitet var avsedd att ersätta åldrande kapacitet för kärnenergiproduktion gjorde det inte möjligt att finna att det inte förelåg ”utveckling” i den mening som avses i dessa bestämmelser.

63 Även om tribunalen hänvisade till syftet med de aktuella åtgärderna, framgår det av dessa domskäl i den överklagade domen att tribunalen funnit att kommissionen, utan att begå något fel, hade ansett att dessa åtgärder var ägnade att utveckla kärnenergiproduktionen, som mycket riktigt utgör en näringsverksamhet i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF.

64 Det ska dessutom påpekas att tribunalen i punkt 231 i den överklagade domen, gentemot vilken överklagandet inte riktar sig, konstaterade att kommissionen hade fastställt att den marknad som påverkats av de aktuella åtgärderna var den avreglerade marknaden för produktion och

tillhandahållande av el och att dessa åtgärder kunde snedvrida konkurrensen och påverka handeln. Härav följer att tribunalen har prövat huruvida kommissionen i vederbörlig ordning hade fastställt den relevanta marknaden för att bedöma huruvida det andra rekvisitet i artikel 107.3 c FEUF var uppfyllt.

65 Tribunalens rättstillämpning i denna del var således inte felaktig och tribunalen underlät inte att uppfylla motiveringsskyldigheten.

66 Beträffande den andra grundens tredje del, påpekar domstolen att enligt artikel 107.3 c FEUF får kommissionen vid prövningen av ett planerat stöds förenlighet med den inre marknaden anse att det krävs att det utreds huruvida det planerade stödet gör det möjligt att avhjälpa ett marknadsmisslyckande. Förekomsten av ett marknadsmisslyckande utgör emellertid inte ett villkor för att stödet ska vara förenligt med inre marknaden enligt denna bestämmelse.

67 Tribunalens rättstillämpning i punkt 151 i den överklagade domen var därför inte felaktig när den fann att även om förekomsten av ett marknadsmisslyckande kan utgöra en relevant omständighet för att förklara ett statligt stöd förenligt med den inre marknaden, får en avsaknad av marknadsmisslyckande nämligen inte nödvändigtvis till följd att rekvisiten i artikel 107.3 c FEUF inte är uppfyllda.

68 Tribunalens rättstillämpning i punkt 240 i den överklagade domen var inte heller felaktig när den underkände Republiken Österrikes och Storhertigdömet Luxemburgs argument att kommissionen inte hade rätt fastställa förekomsten av ett marknadsmisslyckande. Såsom tribunalen fann innehåller den bestämmelsen inte något villkor avseende marknadsmisslyckande. Tribunalens bedömning att investeringar i ny kapacitet för energiproduktion inte skulle ha genomförts i tid utan Förenade kungarikets ingripande är dessutom en bedömning av de faktiska omständigheterna. Domstolen kan inte pröva en sådan bedömning, såvida det inte har framförts något påstående om missuppfattning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 februari 2020, Uniwersytet Wrocławski och Polen/REA, C-515/17 P och C-561/17 P, EU:C:2020:73, punkt 47).

69 Det finns inte fog för någon del av den andra grunden och överklagandet kan därför inte vinna bifall såvitt avser den grunden.

Den tredje grunden

70 Som tredje grund har Republiken Österrike gjort gällande att tribunalens rättstillämpning var felaktig när den i den överklagade domen fastställde kommissionens prövning av de aktuella åtgärdernas proportionalitet. Enligt Republiken Österrike var kommissionens prövning nämligen otillräcklig.

Den tredje grundens första del

– Parternas argument

71 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att ha begränsat prövningen av de aktuella åtgärdernas proportionalitet genom att inskränka det mål av allmänintresse som eftersträvas med dem till att endast avse målet att skapa ny produktionskapacitet för kärnenergi, trots att kommissionen borde ha undersökt om och i vilken utsträckning det inte fanns andra, mer proportionerliga medel för att tillgodose Förenade kungarikets elbehov.

72 Genom att i punkterna 405, 413 och 507 i den överklagade domen konstatera att byggandet av Hinkley Point C endast har till syfte att begränsa minskningen av andelen kärnenergi som bidrag till elbehovet och till att trygga en högre försörjning, antog tribunalen att en högre försörjning endast kunde tryggas genom en högra produktion av baslastel från kärnenergi, trots att situationen i länder som tryggar sin elförsörjning utan kärnenergi visar att tillräcklig produktion kan uppnås på andra sätt.

73 Detta tillvägagångssätt är godtyckligt och innebär ett åsidosättande av den i artikel 20 i stadgan garanterade likabehandlingsprincipen, eftersom kommissionen inte hade prövat proportionaliteten av stödåtgärder till produktion av el från förnybara energikällor med hänvisning till marknaden för förnybar energi, utan med hänvisning till den globala elmarknaden.

74 Kommissionen och Republiken Slovakien anser att denna del av den tredje grunden inte kan tas upp till sakprövning, eftersom den syftar till att ifrågasätta bedömningen av de faktiska omständigheterna.

75 I sak har kommissionen, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Slovakien och Förenade kungariket gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

– Domstolens bedömning

76 När det gäller Republiken Österrikes argument avseende övervägandena i den överklagade domen att byggandet av Hinkley Point C endast har till syfte att trygga elförsörjningen, att begränsa minskningen av andelen kärnenergi som bidrag till det totala elbehovet, vilket inte kan kompenseras genom produktionen av förnybar energi, konstaterar domstolen att dessa argument avser att ifrågasätta tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna. I enlighet med den rättspraxis som det hänvisats till ovan i punkt 68 kan de därför inte prövas inom ramen för ett överklagande.

77 I sak finner domstolen att tribunalen, i punkt 405 i den överklagade domen, beträffande de positiva effekter av de aktuella åtgärderna som kommissionen tagit fasta på, konstaterat att dessa åtgärder ingår i en samling energipolitiska åtgärder som Förenade kungariket vidtagit inom ramen för reformen av elmarknaden som syftar till att genomföra försörjningstryggheten, diversifieringen av källor och minskningen av koldioxidutsläpp, att Förenade kungariket skulle behöva ny kapacitet för energiproduktion med kapacitet att leverera ungefär 60 gigawatt, att byggandet av Hinkley Point C syftade till att begränsa minskningen av andelen kärnenergi som bidrag till det totala energibehovet och att det, enligt kommissionen, inte är möjligt att avhjälpa den framtida bristen på energiproduktionskapacitet som skapas dels av ökningen av efterfrågan, dels av stängningen av befintliga kärnkraftsanläggningar, endast med användning av förnybar energi.

78 I punkt 413 i den överklagade domen konstaterade tribunalen att många tekniker för förnybar energi var varierande och de därför inte utgjorde ett lämpligt alternativ till en baslastteknik som kärnenergi samt att den kapacitetsersättning som Hinkley Point C förväntas täcka motsvarade 14 gigawatt landbaserad vindkraft eller 11 gigawatt havsbaserad vindkraft. Denna produktionskapacitet för vindkraft kunde knappast tillhandahållas inom samma tidsram som den som planerats för byggandet av Hinkley Point C.

79 I punkt 507 i den överklagade domen konstaterade tribunalen att enligt kommissionens indikationer hade projektet för byggandet av Hinkley Point C endast till syfte att hindra en drastisk minskning av kärnenergins bidrag till de totala behoven av el och att beslutet att behålla kärnenergin i försörjningsstrukturen inte kan betraktas som uppenbart oproportionerligt i förhållande till de positiva effekter som följer av de aktuella åtgärderna, mot bakgrund av Förenade kungarikets rätt att fastställa sin energimix och att behålla kärnenergi som en källa i denna mix, vilken följer av artikel 194.2 andra stycket FEUF samt av artikel 1 andra stycket, artikel 2 c och artikel 192 första stycket i Euratomfördraget.

80 Det framgår av dessa konstateranden och överväganden att tribunalen, i motsats till vad Republiken Österrike har hävdat, prövade proportionaliteten av de aktuella åtgärderna mot bakgrund av Förenade kungarikets behov av att trygga sin elförsörjning och inte mot bakgrund av skapandet av ny

produktionskapacitet för kärnenergi som enda syfte. Tribunalen gjorde en riktig bedömning när den i samband med denna prövning erinrade om att Förenade kungariket har rätt att fritt bestämma sammansättningen av sin energimix.

81 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grundens första del.

Den tredje grundens andra del

– Parternas argument

82 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att i punkt 468 och följande punkter i den överklagade domen ha bortsett från det omtvistade beslutets verkan som vägledande praxis. I likhet med kommissionen gjorde tribunalen en isolerad bedömning av de aktuella åtgärderna och begränsade proportionalitetsprövningen till att enbart avse den snedvridning av konkurrensen och den påverkan som kunde styrkas om åtgärderna betraktades isolerade.

83 Kommissionen, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Slovakien och Förenade kungariket har gjort gällande att det saknas stöd för denna delgrund.

– Domstolens bedömning

84 Det ska erinras om att enligt artikel 108.3 FEUF inriktar sig det förfarande för granskning av planer på att vidta eller ändra stödåtgärder som kommissionen inleder med stöd av denna bestämmelse det planerade stöd som har anmälts. Vid tillämpningen av artikel 107.3 c FEUF ankommer det på kommissionen att pröva huruvida det andra rekvisitet för att ett stöd enligt denna bestämmelse ska vara förenligt med den inre marknaden är uppfyllt, genom att utreda huruvida det planerade stödet inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

85 Av detta följer att den granskning som kommissionen ska göra endast avser effekterna av det planerade stödet, bedömda mot bakgrund av de uppgifter som institutionen hade tillgång till när den antog sitt beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 september 2017, kommissionen/Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punkt 70). Granskningen kan inte grunda sig på spekulationer avseende den vägledande verkan av det beslut som kommissionen ska fatta eller på andra överväganden avseende stödets effekt i kombination med stödåtgärder som kan läggas fram i framtiden.

86 Tribunalens rättstillämpning var därför inte felaktig när den begränsade proportionalitetsprövningen av de aktuella åtgärderna till att endast avse den snedvridning av konkurrensen och den påverkan av handeln som orsakas av dessa åtgärder.

87 Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grundens andra del.

Den tredje grundens tredje del

– Parternas argument

88 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att den, i punkterna 470 och 499 i den överklagade domen, underkände Republiken Österrikes invändning att de aktuella åtgärderna medförde en oproportionerlig diskriminering i förhållande till andra tekniker.

Tribunalen konstaterade att kommissionen i skäl 403 i det omtvistade beslutet hade angett att CfD-kontraktet inte ledde till överdrivna nackdelar för andra tekniker på grund av att denna typ av instrument även kan användas för att stödja andra tekniker, med förbehåll för att justeringar kan vara nödvändiga för att beakta skillnaderna mellan teknikerna. Republiken Österrike har hävdat att – med avseende på statligt stöd –särbehandling av producenter av samma produkt som konkurrerar på samma marknad medför strukturella och orimliga snedvridningar av konkurrensen.

89 Republiken Slovakien anser att denna del av den tredje grunden inte kan tas upp till prövning av följande skäl: Den utgör en upprepning av en grund som åberopades vid tribunalen. Den är alltför generell och vag, eftersom den inte redogör för på vilket sätt det är fråga om felaktig rättstillämpning. Den avser en ny prövning av de faktiska omständigheterna.

90 Kommissionen, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern och Förenade kungariket har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

– Domstolens bedömning

91 Enligt fast rättspraxis följer det av artikel 256 FEUF, artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 169.2 i rättegångsreglerna att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den överklagade domen ifrågasätts samt de rättsliga argument som specifikt stöder yrkandet om att den överklagande domen ska upphävas. Detta krav är inte uppfyllt om ett överklagande endast upprepar grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen, utan att specifikt ange i vilket hänseende rättstillämpningen i den felaktiga domen är felaktig. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingetts till tribunalen, vilket faller utanför domstolens behörighet (dom av den 26 januari 2017, Villeroy FG Boch/kommissionen, C-625/13 P, EU:C:2017:52, punkt 69 och där angiven rättspraxis).

92 Republiken Österrike har emellertid genom att återge den anmärkning som hade framförts i tribunalen inte redogjort för skälen till varför tribunalens rättstillämpning i punkterna 470 och 499 i den överklagade domen var felaktig.

93 Den tredje grundens tredje del kan således inte tas upp till sakprövning.

Den tredje grundens fjärde del

– Parternas argument

94 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att den, i punkt 515 och följande punkter i den överklagade domen, prövade de aktuella åtgärdernas proportionalitet utan att göra någon avvägning mellan deras positiva och negativa effekter, i synnerhet de negativa återverkningar på miljön som kommissionen var skyldig att beakta. Att tribunalens intresseavvägning var otillräcklig följer bland annat av att kostnaderna för hantering och förvaring av kärnavfall inte beaktats, vilka utgör en nödvändig följd av att kärnkraftverket tas i drift och ingår i det aktuella stödet, för det fall att operatören undantas från dessa kostnader. De skäl till att utgifterna för hanteringen av kärnavfall inte ansågs omfattas av det omtvistade beslutet, som anges i punkt 355 i den överklagande domen, går därför inte att förstå, lika lite som övervägandet i punkt 359 i samma dom enligt vilket Republiken Österrike hade underlåtit att väcka talan mot ett kommissionsbeslut avseende överföring av kärnavfall.

95 Kommissionen, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Slovakien och Förenade kungariket har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

– Domstolens bedömning

96 I punkterna 505–530 i den överklagade domen prövade och underkände tribunalen samtliga argument som Republiken Österrike hade anfört för att ifrågasätta den avvägning mellan de positiva och de negativa effekterna av de aktuella åtgärderna som kommissionen hade gjort i det omtvistade beslutet. Det saknas således fog för Republiken Österrikes argument att tribunalen underlät att göra en prövning av dessa åtgärders proportionalitet genom att inte göra någon avvägning mellan deras positiva och negativa effekter.

97 Beträffande det argument som framförts vid tribunalen att kommissionen inte i tillräcklig utsträckning hade beaktat principen om skydd för miljön, försiktighetsprincipen, principen att förorenaren betalar och hållbarhetsprincipen, påpekade tribunalen, i punkterna 515–517 i den överklagade domen, att eftersom de aktuella åtgärderna inte specifikt syftade till att förverkliga dessa principer, var kommissionen inte skyldig att beakta dem vid fastställandet av de fördelar som dessa åtgärder gav upphov till.

98 Tribunalen erinrade om att kommissionen vid tillämpningen av artikel 107.3 c FEUF ska göra en avvägning mellan de aktuella åtgärdernas fördelar och deras negativa inverkan på den inre marknaden. Tribunalen fann att även om miljöskyddet ska integreras i utformningen och genomförandet av unionens politik, i synnerhet politik som är avsedd att upprätta den inre marknaden, utgör det inte en av beståndsdelarna, i egentlig mening, i denna inre marknad, vilken definieras som ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs.

99 Tribunalen ansåg därför att kommissionen, vid fastställandet av de aktuella åtgärdernas negativa effekter, inte var skyldig att beakta i vilken utsträckning dessa var till nackdel för förverkligandet av denna princip, vilket även gäller för försiktighetsprincipen, principen att förorenaren ska betala och hållbarhetsprincipen, vilka åberopats av Republiken Österrike.

100 Såsom framgår av prövningen av den första grundens tredje del, kan kravet att skydda och förbättra miljön, vilket bland annat uttrycks i artikel 37 i stadgan, artikel 11 och artikel 194.1 FEUF, samt unionsbestämmelserna på miljöområdet tillämpas på kärnenergisektorn. Av detta följer att när kommissionen kontrollerar huruvida ett statligt stöd till förmån för näringsverksamhet som ingår i denna sektor uppfyller det första rekvisitet i artikel 107.3 c FEUF, vilket det erinrats om i punkt 19 ovan, ska kommissionen, såsom angetts i punkterna 44 och 45 ovan, kontrollera att nämnda verksamhet inte strider mot unionens bestämmelser på miljöområdet. Om kommissionen konstaterar att åsidosättande av dessa regler är den skyldig att förklara stödet oförenligt med den inre marknaden utan ytterligare granskning.

101 Beträffande frågan huruvida ett sådant statligt stöd uppfyller det andra rekvisitet i artikel 107.3 c FEUF, vilket också det erinrats om i punkt 19 ovan, enligt vilket stödet inte får påverka handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset, gjorde tribunalen en riktig bedömning när den fann att detta rekvisit innebär att det måste göras en avvägning mellan de positiva effekterna av det planerade stödet för utvecklingen av de verksamheter som det är avsett att stödja och de negativa effekter som stödet kan ha på den inre marknaden. I artikel 26.2 FEUF anges att den inre marknaden ”ska omfatta ett område utan inre gränser där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs i enlighet med bestämmelserna i fördragen”. Prövningen av det andra rekvisitet i artikel 107.3 c FEUF innebär således att kommissionen ska ta det statliga stödets negativa effekter på konkurrensen och handeln mellan medlemsstaterna i beaktande, men innebär inte ett krav på att kommissionen ska ta eventuella andra negativa effekter i beaktande.

102 Tribunalens rättstillämpning var således inte felaktig när den fann att kommissionen, vid fastställandet av de aktuella åtgärdernas negativa effekter, inte var skyldig att beakta i vilken utsträckning åtgärderna är till nackdel för förverkligandet av de av Republiken Österrike åberopade principen om skydd för miljön, försiktighetsprincipen, principen att förorenaren betalar och hållbarhetsprincipen.

103 Tribunalens rättstillämpning var dessutom inte felaktig när den i punkt 520 i den överklagade domen, med hänvisning till konstaterandet i punkt 355 i samma dom att de stödåtgärder som i det omtvistade beslutet förklaras vara förenliga med den inre marknaden endast avser byggandet och driften av ett kärnkraftverk och inte statligt stöd avsett att täcka kostnaderna för hantering och lagring av kärnavfall underkände argumentet att kommissionen hade underlåtit att beakta kostnaderna för lagring av sådant avfall. Tribunalen gjorde en riktig bedömning i punkt 359 i den överklagade domen när den fann att eftersom Förenade kungariket hade beviljat ett sådant statligt stöd först efter det att det omtvistade beslutet hade antagits, kunde beviljandet av detta stöd inte tas i beaktande vid prövningen av lagenligheten av det omtvistade beslutet.

104 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den tredje grundens fjärde del. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

Den fjärde grunden

105 Republiken Österrike har som fjärde grund gjort gällande att tribunalen inte ansett att de aktuella åtgärderna utgjorde driftstöd som till följd härav var oförenliga med den inre marknaden och att tribunalens rättstillämpning därigenom var felaktig.

Parternas argument

106 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att ha funnit att ett sådant driftsstöd som stödet till Hinkley Point C kan förklaras vara förenligt med den inre marknaden genom att anse att distinktionen mellan investeringsstöd och driftsstöd inte är relevant. Republiken Österrike har härvidlag hänvisat till punkterna 612 och 613 i den överklagade domen. På en avreglerad produktmarknad kan driftsstöd emellertid endast vara tillåtet i yttersta undantagsfall och under en begränsad tid. Det bidrar inte till att underlätta utvecklingen av en verksamhet, i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF och det snedvrider, i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset, handeln inom den ekonomiska sektorn där de beviljas.

107 Tribunalens rättstillämpning var dessutom felaktig när den fann att kommissionen inte är skyldig att göra en sådan distinktion utanför tillämpningsområdet för gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till miljöskydd (EGT C 72, 1994, s. 3). Detta strider nämligen mot likabehandlingsprincipen.

108 Kommissionen, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Polen, Republiken Slovakien och Förenade kungariket har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall på denna grund.

Domstolens bedömning

109 Domstolen påpekar att Republiken Österrike till stöd för denna grund endast har hänvisat till punkterna 612 och 613 i den överklagade domen. I dessa punkter konstaterade tribunalen att det framgick av domen av den 26 september 2002, Spanien/kommissionen (C-351/98, EU:C:2002:530, punkterna 76 och 77) att det i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till miljöskydd görs en uttrycklig distinktion mellan investeringsstöd och driftstöd och att kommissionen, som var bunden av dessa riktlinjer, var skyldig att kvalificera det aktuella stödet utifrån de kategorier som anges i dessa riktlinjer, men att det inte framgick av den domen att kommissionen var skyldig att hänvisa till dessa kategorier utanför tillämpningsområdet för dessa riktlinjer.

110 Dessa punkter i den överklagade domen kan emellertid inte förstås oberoende av punkterna 575–609 i samma dom. Dessa punkter tillsammans innehåller nämligen skälen till varför tribunalen ogillade Republiken Österrikes grund att kommissionen borde ha kvalificerat de aktuella åtgärderna som ”driftstöd som är oförenligt med den inre marknaden”.

111 Såsom anges i punkt 575 i den överklagade domen, avsåg denna grund de skäl i det omtvistade beslutet i vilka kommissionen förklarade att de åtgärder som inbegriper driftstöd i princip var oförenliga med artikel 107.3 c FEUF, men att de aktuella åtgärderna skulle anses motsvara investeringsstöd, eftersom de skulle göra det möjligt för NNBG att åta sig att investera i anläggandet av Hinkley Point C. Kommissionen ansåg i detta sammanhang bland annat att ”nettonuvärdet på lösenprisbetalningarna, sett från en finansiell modell, kunde anses motsvara en betalning av ett engångsbelopp som skulle göra det möjligt för NNBG att täcka anläggningskostnaderna”.

112 I dessa skäl angav tribunalen inledningsvis, i punkterna 579 och 580 i den överklagade domen, att det följer av fast rättspraxis att driftstöd för bibehållande av status quo eller som syftar till att befria ett företag från kostnader som detta normalt borde ha burit inom ramen för den löpande driften eller dess normala verksamhet inte kan anses förenligt med den inre marknaden, eftersom det är ägnat att underlätta utvecklingen av en näringsverksamhet, i den mening som avses i artikel 107.3 c FEUF.

113 Tribunalen konstaterade därefter, i punkterna 581–583 i den överklagade domen, att kommissionen inte hade ifrågasatt denna rättspraxis, utan hade ansett att den inte var tillämplig på de aktuella åtgärderna på grund av projektets särart och att dessa åtgärder hade till syfte att göra det möjligt för NNBG att åta sig att investera i anläggandet av Hinkley Point C. Tribunalen fann att detta synsätt inte var felaktigt, eftersom ingenting hindrar att en stödåtgärd som uppfyller kraven i artikel 107.3 c FEUF förklaras vara förenlig med denna bestämmelse, oberoende av frågan huruvida åtgärden ska klassificeras som investeringsstöd eller driftstöd.

114 I punkterna 584 och 585 i den överklagade domen fann tribunalen slutligen att åtgärderna varken kunde betraktas som statligt stöd begränsat till att bibehålla status quo eller som stöd begränsat till att minska de vardagliga och normala driftskostnader som ett företag under alla förhållanden skulle ha haft inom ramen för sin normala verksamhet. Tribunalen konstaterade härvidlag att utan stödåtgärderna skulle någon investering i ny produktionskapacitet för kärnenergi inte göras i tid och att åtgärderna utgjorde ett incitament för byggandet av ny kapacitet för kärnenergiproduktion, genom att minska riskerna kopplade till investeringarna i syfte att säkerställa investeringarnas lönsamhet.

115 Tribunalen underkände närmare bestämt Republiken Österrikes argument avseende CfD-kontraktet och konstaterade bland annat, i punkt 589 i den överklagade domen, att det rörde sig om ett instrument för att täcka risker i form av en prisstabilisator, som ger en säkerhet och en intäktsstabilitet och som utgör ett incitament till investeringar genom att garantera en fastställd och stabil prisnivå.

116 I punkt 593 i den överklagade domen påpekade tribunalen att det lösenpris som kommissionen hade godkänt inte bara beaktade priset för byggandet av Hinkley Point C, utan även denna enhets driftskostnader, eftersom ”dessa kostnader påverkar … projektets lönsamhet och … således [har] en inverkan på det belopp som lösenpriset måste nå upp till för att få fram beslutet om investering i ny kapacitet för kärnenergiproduktion”.

117 Tribunalen fann även i punkt 594 i den överklagade domen att den omständigheten att lösenpriset kan revideras efter 15 och efter 25 år och att, inom ramen för denna revision, hänsyn ska tas till omständigheter avseende driftskostnader, inte kan medföra att sambandet mellan de aktuella åtgärderna och skapandet av ny produktionskapacitet för kärnenergi ifrågasätts, eftersom – med hänsyn till att de driftskostnader på grundval av vilka lösenpriset har beräknats ska uppskattas på

förhand och att drifttiden för Hinkley Point C kommer att vara väldigt lång – möjligheten till en sådan revidering har till syfte att minska risken för långsiktiga kostnader för båda parter, genom att öka eller minska beloppet för det lösenpris som garanteras genom CfD-kontraktet

118 Tribunalens rättstillämpning i dessa domskäl var inte felaktig när den fann att talan inte kunde vinna bifall på den grunden att kommissionen borde ha kvalificerat de aktuella åtgärderna som driftstöd som är oförenligt med den inre marknaden.

119 För det första gjorde tribunalen nämligen en riktig bedömning när den erinrade om att driftstöd i princip inte kan uppfylla rekvisiten i artikel 107.3 c FEUF, eftersom sådant stöd endast består i att bibehålla en befintlig situation eller till att minska de löpande och normala driftskostnader som ett företag under alla omständigheter skulle ha haft inom ramen för sin normala verksamhet. Det kan därför inte anses syfta till att underlätta utvecklingen av en näringsverksamhet och är ägnade att påverka handeln i negativ riktning i en utsträckning som strider mot det gemensamma intresset (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 november 1990, Italien/kommissionen, C-86/89, EU:C:1990:373, punkt 18, dom av den 5 oktober 2000, Tyskland/kommissionen, C-288/96, EU:C:2000:537, punkterna 88–91, dom av den 21 juli 2011, Freistaat Sachsen och Land Sachsen-Anhalt/kommissionen, C-459/10 P, ej publicerad, EU:C:2011:515, punkterna 33–36).

120 För det andra kontrollerade tribunalen vederbörligen att de aktuella åtgärderna som helhet var ägnade att underlätta utvecklingen av en näringsverksamhet och att åtgärderna inte påverkade handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset, genom att slå fast att kommissionen inte hade begått något fel när den konstaterade att de aktuella åtgärderna gjorde det möjligt för NNBG att åta sig byggandet av Hinkley Point C och att det inte var möjligt att skapa ny produktionskapacitet för kärnenergi utan dessa åtgärder.

121 För det tredje var tribunalen för att göra denna kontroll inte skyldig att formellt kvalificera de aktuella åtgärderna som ”investeringsstöd” eller som ”driftstöd”, såsom den skulle ha behövt göra för att pröva kommissionens bedömning av huruvida ett stöd på vilket gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till miljöskydd var tillämpliga var förenligt med den inre marknaden. Det framgår för övrigt av domskälen i den överklagade domen att kommissionen ansåg att de aktuella åtgärderna skulle anses likvärdiga med ett investeringsstöd och att tribunalen bekräftade denna bedömning.

122 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

Den femte grunden

123 Republiken Österrike har som femte grund gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning dels genom att definiera stödinslagen på ett tillräckligt tydligt sätt, dels genom att underlåta att fastställa att kommissionens tillkännagivande om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt stöd i form av garantier (EUT C 155, 2008, s. 10) (nedan kallat tillkännagivandet om garantier) inte har iakttagits.

Den femte grundens första del

– Parternas argument

124 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, gjort gällande att tribunalen inte tillräckligt tydligt har definierat stödinslagen. Republiken Österrike har riktat in sig på punkterna 251 och följande punkter i den överklagade domen och påstått att, i motsats till vad tribunalen funnit, de

aktuella åtgärderna inte var exakt kvantifierbara, utan stödinslagen var inte tillräckligt tydligt fastställda. Detta utgjorde ett åsidosättande av en rad riktlinjer och förordningar avseende statligt stöd, vilket Republiken Österrike har redogjort för i sin ansökan vid tribunalen.

125 Det är med hänsyn till likabehandlingsprincipen och icke-diskrimineringsprincipen oförståeligt varför dessa förordningar och riktlinjer inte skulle vara tillämpliga i förevarande fall. Det faktum att stödinslagen inte är tillräckligt tydligt definierade utgör hinder för att göra en riktig bedömning av stödets proportionalitet och gör det inte heller, till följd av att den ursprungliga budgeten inte går att fastställa, möjligt att, för det fall budgeten ökas, fullgöra skyldigheten att göra en ny anmälan i enlighet med artikel 1 c i rådets förordning (EU) 2015/1589 av den 13 juli 2015 om genomförandebestämmelser för artikel 108 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUT L 248, 2015, s. 9), jämförd med artikel 4.1 i kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 av den 21 april 2004 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EUT L 140, 2004, s. 1). Enligt dessa bestämmelser innebär en ökning av den ursprungliga budgeten med 20 procent en ändring av stödet. Tribunalens slutsats i punkt 361 i den överklagade domen att ett eventuellt beviljande av ytterligare statligt stöd inte omfattas av det omtvistade beslutet är således felaktig.

126 Republiken Österrike har dessutom hävdat att det faktum att kostnaderna för hantering och lagring av kärnavfall inte är bestämda samt den stödåtgärd som är förutsedd vid en stängning i förtid av kärnkraftverket Hinkley Point, visar att stödinslagen inte var fastställda. Beträffande stödåtgärden i händelse av tidig nedstängning utgör punkt 279 i den överklagade domen en bekräftelse på att kommissionen inte kände till de exakta villkoren för kompensationsmekanismen vid tidpunkten för antagandet av det omtvistade beslutet och att denna institution således inte förfogade över uppgifter som bekräftade att överkompensation var omöjlig, vilket aldrig kan uteslutas. Detta skäl borde i sig ha lett till att de aktuella åtgärderna inte godkändes.

127 Kommissionen har gjort gällande att Republiken Österrikes argument avseende tillämpligheten av olika förordningar och riktlinjer inte kan tas upp till prövning, eftersom Republiken Österrike inte har anfört några som helst uppgifter avseende beskaffenheten av den felaktiga rättstillämpning som läggs kommissionen till last. Enligt kommissionen kan inte heller övriga argument tas upp till prövning, eftersom de inte har åberopats vid tribunalen. Republiken Slovakien anser även att dessa argument inte kan tas upp till prövning, antingen på grund av att de upprepar argument som framförts vid tribunalen eller därför att de är alltför generella och oprecisa.

128 Kommissionen, Republiken Frankrike, Ungern och Förenade kungariket har gjort gällande att överklagandet under alla omständigheter inte kan vinna bifall såvitt avser denna del av den femte grunden.

– Domstolens bedömning

129 Domstolen påpekar inledningsvis att Republiken Österrike i punkt 113 i sin ansökan till tribunalen gjorde gällande att ”till följd av att stödinslagen inte blivit tillräckligt tydligt fastställda, är det i slutändan inte enbart de olika stödåtgärdernas belopp, utan även beloppet för bruttobidragsekvivalenten för samtliga stödåtgärder som är osäker”. Detta medför att det i princip var omöjligt för kommissionen att kontrollera de aktuella åtgärdernas förenlighet med den inre marknaden. Tribunalen missuppfattade därför inte Republiken Österrikes argument när den i punkt 247 i den överklagade domen angav att Republiken Österrike i huvudsak gjorde gällande att det är först efter att ha beräknat vilket exakt bidragsbelopp de aktuella åtgärderna motsvarar som kommissionen hade kunnat uttala sig om huruvida de var förenliga med den inre marknaden enligt artikel 107.3 c FEUF.

130 Republiken Österrikes redan i ansökan vid tribunalen anförda argument att det faktum att stödet inte var tillräckligt tydligt definierat ledde till åsidosättandet av ”en rad riktlinjer och förordningar”, kan inte tas upp till prövning av de skäl som anges i punkt 91 ovan. I överklagandet hänvisas det i denna del till den argumentation som anförts vid tribunalen och det anges inte exakt i vilka hänseenden som tribunalens rättstillämpning är felaktig. Detsamma gäller argumentet att det skulle vara omöjligt att göra en korrekt bedömning av huruvida ett stöd är proportionerligt om stödinslagen inte har fastställts på ett tillräckligt tydligt sätt, eftersom det inte klart anges på vilka punkter den överklagade domen ifrågasätts.

131 Republiken Österrikes argument avseende ändringen av ett befintligt stöd, vilket grundar sig på ett åsidosättande av artikel 1 c i förordning nr 2015/1589, jämförd med artikel 4.1 i förordning nr 794/2004, kan inte heller tas upp till prövning, eftersom det inte har anförts i tribunalen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 juli 2012, Alliance One International och Standard Commercial Tobacco/kommissionen, C-628/10 P och C-14/11 P, EU:C:2012:479, punkt 111, dom av den 28 juli 2016, Tomana m.fl./rådet och kommissionen, C-330/15 P, ej publicerad, EU:C:2016:601, punkt 33).

132 Republiken Österrike har inte heller i sitt överklagande kritiserat punkt 266 i den överklagade domen, i vilken tribunalen erinrade om att det godkännande som kommissionen lämnade endast avsåg projektet såsom det hade anmälts till den och att varje senare ändring som kan påverka bedömningen av huruvida stödåtgärden är förenlig med inre marknaden måste vara föremål för en ny anmälan.

133 Republiken Österrikes argument i detta sammanhang avser punkt 361 i den överklagade domen, i vilken tribunalen motiverade sitt underkännande av Österrikes argument att ytterligare stöd till Hinkley Point C i framtiden eventuellt skulle kunna beviljas i form av en statlig garanti. Av ett skäl som motsvarar det som angetts i punkt 103 ovan gjorde sig tribunalen emellertid inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att detta argument inte kunde påverka det omtvistade beslutets lagenlighet och därför inte kunde beaktas inom ramen för den talan som väckts vid den, vars syfte var ogiltigförklaringen av just detta beslut, vilket avsåg de aktuella åtgärderna.

134 Såsom domstolen konstaterat i punkt 103 ovan gjorde sig tribunalen inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den underkände argumentet att kostnaderna för hantering och lagring av kärnavfall var obestämbara genom att i punkt 355 i den överklagade domen påpeka att den stödåtgärd som kommissionen hade förklarat vara förenlig med den inre marknaden endast avser CfD-kontraktet, ministeriets avtal och kreditinstitutet och att det angripna beslutet inte avser det eventuella statliga stöd som Förenade kungariket beviljat för att täcka kostnaderna avseende hantering och förvaring av kärnavfall.

135 Beträffande argumentet avseende stödåtgärden vid en förtida nedstängning av kärnkraftverket Hinkley Point och en eventuell överkompensation, har Republiken Österrike inte visat att tribunalens rättstillämpning i punkt 279 i den överklagade domen var felaktig när tribunalen påpekade att kommissionen visserligen inte kände till de exakta villkoren för kompensationsmekanismen vid den tidpunkt då det omtvistade beslutet antogs, men att kommissionen i detta beslut begränsade sig till att godkänna det av Förenade kungariket anmälda projektet och att för det fall Förenade kungariket, efter antagandet av det omtvistade beslutet, skulle besluta att betala en kompensation som överstiger det belopp som skulle krävas för att kompensera en förlust av äganderätt, skulle det följaktligen röra sig om en fördel som inte omfattas av det omtvistade beslutet och som således skulle behöva anmälas till kommissionen.

136 Av detta följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den femte grundens första del.

Den femte grundens andra del

– Parternas argument

137 Republiken Österrike har, med stöd av Storhertigdömet Luxemburg, kritiserat tribunalen för att den, i punkt 309 i den överklagade domen, lämnade frågan huruvida kommissionen var skyldig att tillämpa tillkännagivandet om garantier öppen och endast angav att kriterierna i detta tillkännagivande under alla omständigheter hade iakttagits.

138 Enligt avsnitt 4.2 i tillkännagivandet om garantier ska stödinslaget i den beviljade garantin under alla omständigheter kvantifieras, det vill säga den fördel som därigenom ges mottagaren. Tribunalens bedömning i punkt 300 i den överklagade domen att kreditgarantin var underkastad normala marknadsvillkor är således obegriplig. Tribunalen avvek från rättspraxis avseende den fördel, i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF, som mottagen ges.

139 Republiken Österrike har även hänvisat till avsnitten 3.2 och 4.1 i tillkännagivandet om garantier enligt vilka kommissionen beträffande individuella garantier ska kontrollera om låntagaren inte befinner sig i ekonomiska svårigheter, i den mening som avses i gemenskapsriktlinjerna för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (EUT C 244, 2014, s. 2) nedan kallade riktlinjerna för företag i svårigheter). I förevarande fall kunde kommissionen inte förklara att krediten var förenlig med den inre marknaden, eftersom villkoren för att den skulle vara förenlig med dessa riktlinjer inte är uppfyllda. I stället för att konstatera detta fel har tribunalen, i punkt 338 i den överklagade domen, kastat om bevisbördan genom att konstatera att Republiken Österrike och Storhertigdömet Luxemburg inte hade redogjort för i vilken utsträckning EDF befann sig i ekonomiska svårigheter.

140 Förutom fastställandet av stödinslaget föreskrivs i avsnitt 4.1.b i tillkännagivandet om garantier att den statliga garantin ska avse ett fastställt maximibelopp och vara tidsbegränsad. Rättstillämpningen i den överklagade domen är felaktig även i detta hänseende.

141 Kommissionen anser att denna delgrund inte kan tas upp till prövning, eftersom det inte är möjligt att förstå i vilka hänseenden tribunalens rättstillämpning var felaktig på ett sätt som kan medföra att den överklagade domen ska upphävas.

142 Kommissionen, Republiken Frankrike, Ungern, Republiken Slovakien och Förenade kungariket anser under alla omständigheter att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

– Domstolens bedömning

143 Domstolen påpekar att tribunalen i punkt 309 i den överklagade domen fann att ”oberoende av huruvida kommissionen, i förevarande fall, hade en skyldighet att beakta de kriterier som föreskrivs i tillkännagivandet om garantier, måste Storhertigdömet Luxemburgs och Republiken Österrikes argument underkännas av följande skäl”. Dessa skäl anges i punkterna 310–349 i den överklagade domen, i vilka tribunalen punkt för punkt bemötte alla argument som framförts i syfte att visa att kommissionen inte hade följt detta tillkännagivande.

144 Bland dessa punkter avser överklagandet emellertid endast punkt 338 i den överklagade domen i vilken tribunalen fann att den bevisning som Republiken Österrike och Storhertigdömet Luxemburg hade ingett inte kunde styrka att EDF befann sig i ekonomiska svårigheter, i den mening som avses i punkt 9 i riktlinjerna om företag i svårigheter, och tribunalen kunde därför inte godta dessa medlemsstaters argument att kommissionen, på grund av att EDF var ett företag i svårigheter, borde ha beaktat att stödinslaget i kreditgarantin var lika stort som det belopp som faktiskt täcktes av denna garanti.

145 Det framgår således att det saknas fog för Republiken Österrikes första argument, enligt vilket tribunalen lämnade frågan huruvida kommissionen var skyldig att tillämpa tillkännagivandet om garantier öppen, eftersom tribunalen prövat samtliga argument hänförliga till påståendet att kommissionen inte hade följt detta tillkännagivande och eftersom tribunalens bemötande av dessa argument inte har kritiserats, med undantag för punkt 338 i den överklagade domen.

146 I punkt 300 i den överklagade domen, som omfattas av Republiken Österrikes andra argument, underkände tribunalen denna medlemsstats argument att kommissionen hade gjort fel i samband med bedömningen av risken för att projektet skulle innebära betalningsförsummelse i syfte att fastställa lämplig ränta på kreditgarantin genom att beakta effekterna av CfD-kontraktet och ministeriets avtal. Tribunalen fann i princip att ingenting hindrade att dessa effekter togs i beaktande, eftersom de aktuella åtgärderna utgjorde en enhet och deras effekter, bland annat det intäktsflöde som garanteras av CfD-kontraktet, var relevanta omständigheter vid bedömningen av sannolikheten för att projektet skulle innebära betalningsförsummelse.

147 Domstolen konstaterar dock att detta argument grundar sig på en felaktig tolkning av den överklagade domen, eftersom det i punkt 300 i domen inte nämns att kreditgarantin, trots att CfD-kontraktet och ministeriets avtal hade beaktats, omfattades av normala marknadsvillkor.

148 Republiken Österrikes tredje argument avser att tribunalen underlät att konstatera att kommissionens tillämpning av tillkännagivandet om garantier var felaktig, eftersom det inte i enlighet med detta tillkännagivande hade prövats om låntagaren inte befinner sig i ekonomiska svårigheter, i den mening som avses i riktlinjerna för företag i svårigheter, och att tribunalen i punkt 338 i den överklagade domen hade kastat om bevisbördan. Domstolen påpekar att de avsnitt i tillkännagivandet som medlemsstaten grundar sig på inte avser bedömningen av en stödåtgärds förenlighet med den inre marknaden, utan frågan huruvida det föreligger en statlig stödåtgärd.

149 Punkt 338 i den överklagade domen, vilken är den enda punkt som Republiken Österrike har åberopat som stöd för detta argument, innehåller endast slutsatsen av den prövning som gjordes i punkterna 323–337 i den domen av Republiken Österrikes och Storhertigdömet Luxemburgs påståenden att den bevisning som de lade fram för första gången under förfarandet vid tribunalen visade att EDF befann sig i ekonomiska svårigheter. Tribunalens slutsats, efter att ha tagit ställning till denna bevisning, att det inte var visat att EDF befann sig i ekonomiska svårigheter i den mening som avses i punkt 9 i riktlinjerna för företag i svårigheter, innebär inte att den kastade om bevisbördan, såsom Republiken Österrike har gjort gällande. Det saknas således fog för detta argument.

150 Republiken Österrikes sista argument avser att en statlig garanti måste ha ett fastställt maximibelopp och vara tidsbegränsad. Domstolen konstaterar att i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 91 ovan kan detta argument inte prövas, eftersom det inte på ett precist sätt anger de avsnitt i den överklagade domen som kritiseras.

151 Av detta följer att den femte grundens andra del delvis inte kan tas upp till prövning och i övriga delar inte kan leda till bifall för överklagandet. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

152 Av det anförda följer att överklagandet ska ogillas.

Rättegångskostnader

153 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats.

154 Kommissionen har yrkat att Republiken Österrike ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Österrike har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

155 Enligt artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Republiken Polen, Republiken Slovakien och Förenade kungariket ska följaktligen bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Republiken Österrike ska bära sina rättegångskostnader i målet om överklagande och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader i målet om överklagande.

3) Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Republiken Polen, Republiken Slovakien och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter